

NEVER WORLD WAKE

MARISHA PESSL

PÅ DANSK VED
SARAH FEDDERSEN THOMSEN

NEVERWORLD WAKE

er oversat fra engelsk efter

NEVERWORLD WAKE

af Sarah Feddersen Thomsen

Text copyright © 2018 by Wonderline Productions LLC

Jacket art copyright © 2018 by Victor Tongdee

First published in 2018 in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Press, a division of Penguin Random House LLC, New York.

All rights reserved

Dansk udgave: © 2018 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelæggelse: BogGrafisk

Trykt 2018 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

1. udgave, 1. oplag

ISBN 978-87-415-0463-6

www.alvilda.dk

Til David

Nogle gange er der ingen svar,
nogle gange finder man kærligheden,
nogle gange har mørket tænder,
nogle gange skjuler det duer.
Det eneste, man kan forvente,
mens man går ad livets snoede vej,
er, at man vil blive mundlam.
Og så? Spørg én, som ved det.

– J.C. Gossamer Madwick,

Det mørke hus på Andetstedssvinget

DEL 1

KAPITEL 1

Jeg havde ikke talt med Whitley Lansing – eller nogen af dem – i over et år.

Da sms'en kom efter min sidste eksamen, føltes det uundgåeligt, som en komet, der stryger hen over nattehimlen. Et glimt af skæbnen.

Alt for længe siden. WTF. #notcool. Undskyld. Jeg lod mig rive med. Hvordan var dit første år? Fantastisk? Skrækkeligt?

Seriøst. Vi savner dig.

Jeg bryder tavsheden, fordi hele banden kommer til Wincroft til min fødselsdag. Linda'en er på Mallorca & AES Burt skal giftes på St. Barts for 3. gang (vegansk yogi). Så det er vores hele weekenden. Ligesom før i tiden.

Kan du komme? Hvad siger du, Humlebi?

Carpe noctem.

Grib natten.

Hun var den eneste pige, jeg kendte, der betragtede alle på kølig afstand, som en læderklædt Dior-model, og fyrede latin af, som var det hendes modersmål.

”Hvordan gik din eksamen?” spurgte mor, da hun hentedede mig.

”Jeg forvekslede Sokrates med Platon og havde ikke tid nok til at skrive mit essay færdig,” sagde jeg og spændte sikkerhedsselen.

”Jeg er sikker på, at du klarede dig godt.” Hun smilede forsigtigt. ”Er der ellers andet, vi skal?”

Jeg rystede på hovedet.

Far og jeg havde allerede ryddet mit kollegieværelse. Jeg havde afleveret mine bøger i studenterforeningen for at få 30 procents rabat til næste år. Min værelseskammerat var en pige fra New Haven, som hed Casey, og hun var taget hjem hver weekend for at besøge sin kæreste. Jeg havde knap nok set hende efter den første uge.

Slutningen af mit første år på Emerson College var kommet og gået med samme ligegyldige tavshed som et *vi lukker*, og *alt skal væk*-udsalg i et lille butikscenter.

”Noget dystert er under opsejling,” ville Jim have sagt.

Jeg havde ingen planer hele sommeren ud over at arbejde i The Captain’s Crow sammen med mine forældre.

The Captain’s Crow – eller bare The Crow, som de lokale kalder den – er en café og isbutik ved vandet, som min familie ejer. Den ligger i Watch Hill på Rhode Island, den lille kystby, hvor jeg voksede op.

Watch Hill, Rhode Island. Indbyggertal: Alle kender alle.

Min oldefar, Burn Hartley, slog dørene op i 1885, dengang Watch Hill ikke var meget andet end en vindomsust landsby, hvor hvalfangerkaptajnerne kom ind for at ryste deres søben af og holde deres børn i armene for første gang, før de igen drog ud mod Atlanterhavets store vidder. En indrammet

blyantskitse af Burns portræt hænger over døren. På det har han et vanvittigt glimt i øjet som en for længst død mesterforfatter eller en opdagelsesrejsende, der aldrig kom tilbage fra Arktis. Sandheden er dog, at han knap nok kunne læse, og at han foretrak velkendte ansigter frem for fremmede samt at have fast grund under fødderne frem for hav. Det eneste, han gjorde hele sit liv, var at bestyre restauranten og udvikle verdens bedste opskrift på muslingesuppe.

Hele sommeren langede jeg is over disken til solbrune teenagere med klipklapper og pastelfarvede sweatre. De kom og gik i store, nervøse flokke som stimer af fisk. Jeg lavede cheeseburgere og tunsandwicher, coleslaw og milkshakes. Jeg fejede sand væk fra det skakternede gulv. Jeg smed servietter, ketchup- og saltemballager, over-21-armbånd, sodavandsbægre og dybhavsfiskeri-/festbådsreklamer ud. Jeg lagde glemte mobiltelefoner ved siden af kasseapparatet, så de nemt kunne blive fundet, når de panikslagne ejere kom brasende ind: ”Jeg har mistet min ... åh ... Tak! Du er den bedste!” Jeg indsamlede iturevne, blå billetter fra saltvandskarrusellen fra 1893, som lå et par meter længere henne ad stranden, og som havde falmede, ansigtsløse havfruer, man kunne ride på, i stedet for heste. Watch Hills største øjeblik var, da Eleanor Roosevelt blev fotograferet ridende på en rødhåret havfrue med turkis damesaddel. (Det var en stående joke i byen, hvor forlegen hun så ud på billedet. Akavet og levende begravet under sin kjoles mange lag flæser).

Jeg tørrede barbecuesauce af skraldespandene og vragester af bordene (vragester var alle børnenes yndlingsis, en blanding af cookie dough, valnødder, kage og chokoladestykker). Jeg desinficerede og pudsede vinduerne, diskene og dørhåndtagene. Jeg vaskede saltvandet af muslingerne og

polerede hver enkelt som en juvelér, der fanatisk inspicerer sine smaragder. De fleste dage stod jeg op klokken fem og tog med min far for at udvælge dagens fisk og skaldyr, når fiskekutterne kom ind. Jeg undersøgte krabbeben og fladfisk, østers og havaborrer og lod mine fingre løbe over deres dansende ben og kløer, skæl og iriserende maver. Jeg skrev sangtekster til et soundtrack til en opdigtet film, som hed *Lola Andersons motorvejsrøveri*, tegnede ord, rim, ansigter og hænder på servietter og takeaway-menuer og smed dem i skraldespanden, før nogen så dem. Jeg gik til møder i en støttegruppe for unge i North Stoningtons medborgerhus. Der var kun én anden til stede, en tavs dreng ved navn Turks, hvis far var død af sklerose. Efter to møder kom han ikke igen, hvilket efterlod mig alene med rådgiveren, en nervøs dame, som hed Deb. Hun gik i buksedragt og gemte sig bag en mursten af en bog med titlen *Sorgbearbejdning for unge mennesker*.

”Formålet med denne øvelse er at bygge noget positivt op omkring det mistede forhold,” læste hun op fra kapitel syv og rakte mig et farvelbrev, der også var et opgaveark. ”På denne side skal du skrive en besked til den elskede, du har mistet, indeholdende gode minder, håb og eventuelle sidste spørgsmål.”

Hun klaskede en gennemtygget reklamekuglepen fra Tabeego Island Resorts på mit skrivebord og gik. Jeg kunne høre hende tale i telefon ude i gangen. Hun skændtes med en eller anden, som hed Barry, og spurgte ham om, hvorfor han ikke var kommet hjem sidste aften.

Jeg tegnede en skrigende ørn på farvelbrevet og skrev en sangtekst til en opdigtet japansk tegnefilm om en glemt tanke, som hed *Fortabt i et hoved*.

Så listede jeg ud gennem nødudgangen og vendte aldrig tilbage.

Jeg lærte Søvnige Sam (en gabende kedelig teenager fra England, som besøgte sin amerikanske far), hvordan man laver indbagte muslinger og den perfekte ostesandwich. *Steg på en pande ved middel varme, fire minutter på hver side, smør, seks skiver moden cheddar og to skiver fontina.* Den fjerde juli inviterede han mig til fest hos en vens ven. Til hans forbavelse dukkede jeg rent faktisk op. Jeg stod ved siden af en standerlampe med en varm øl i hånden, lyttede til samtaler om guitarundervisning og Zach Galifianakis og forsøgte at finde det rette øjeblik at snige mig væk.

”Det der,” sagde Søvnige Sam, ”er forresten Bi. Hun kan faktisk godt tale. På ære.”

Jeg nævnte ikke Whitleys sms for nogen, selvom den konstant spøjte i baghovedet.

Det var den spritnye og alt for ekstravagante kjole, jeg havde købt, men aldrig taget ud af posen. Jeg havde bare ladet den ligge bagest i skabet, foldet sammen i silkepapir sammen med kvitteringen og stadig med prisskiltet på. Det havde været min hensigt at levere den tilbage.

Alligevel var der stadig en minimal chance for, at jeg ville finde modet til at tage den på.

Jeg kendte datoen for hendes fødselsdag lige så godt som min egen: 30. august.

Det var en fredag. Dagens helt store begivenhed havde været, da en herreløs hund luntede ned ad Main Street. Den var grå og forpjusket og blev forskrækket, hver gang nogen forsøgte at klappe den. Et dyt fik den til at pile af sted og ramle ind i skraldespandene bag The Captain’s Crow.

”Så I det gule mudder på dens bagpoter? Det stammer fra vestsiden af Nickybogg Creek,” bekendtgjorde betjent Locke, begejstret over at blive præsenteret for et mysterium. Det var årets første.

Den herreløse hund havde været dagens store samtaleemne – hvad skulle man stille op med den, hvor havde den været osv. – og det var først meget senere, at jeg igen kom til at tænke på, hvordan hunden, ud af det blå, var vandret ind i byen. Jeg spekulerede på, om den var et tegn, en advarsel om, at noget frygteligt var i gære, at jeg ikke skulle slå ind på den meget spændende og mystiske, mindre befærdede vej, men i stedet holde mig til den velkendte, vidt åbne og godt oplyste vej, som jeg kendte.

Men da var det allerede for sent. Solen var gået ned. Søvnige Sam var gået. Jeg havde vendt alle caféstolene og sat dem op på bordene. Jeg havde slæbt affaldet ud. Og desuden var det bare den menneskelige natur. Ingen lyttede nogensinde til advarslerne, når de kom.

Mor og far gik ud fra, at jeg tog med dem til komedieklassikermaratonet i biografen i Westerley, sådan som jeg gjorde hver fredag.

”Faktisk har jeg andre planer i aften,” sagde jeg.

Far var henrykt. ”Virkelig, Humlebi? Det er fantastisk.”

”Jeg kører op til Wincroft.”

De blev tavse. Mor havde lige sat lukket-skiltet op i vinduet, og da hun vendte sig, trak hun sin cardigan tættere om sig og gøs, selvom det var 24 grader udenfor.

”Hvor længe har du vidst det?” spurgte hun.

”Ikke særlig længe. Jeg skal nok være forsigtig. Jeg er tilbage igen omkring midnat. De er der for at fejre Whitleys fødselsdag. Jeg tror, det vil være godt for mig at se dem.”

”Det er en lang vej at køre i mørket,” sagde far.

Mor så ud, som om jeg havde fået at vide, at jeg kun havde seks uger tilbage at leve i. Nogle gange, når hun blev virkelig oprevet, tyggede hun på et stykke ikkeeksisterende tyggegummi. Det gjorde hun nu.

”En del af sorgbearbejdelsen handler om at konfrontere fortiden,” sagde jeg.

”Det kommer ikke sagen ved. Jeg ...”

”Det er okay, Victoria.” Far lagde en hånd på hendes skulder.

”Men dr. Quentin sagde, at du ikke skulle udsætte dig selv for stressende situationer, som ...”

”Og vi har fundet ud af, at dr. Quentin er en idiot,” sagde jeg.

”Dr. Quentin *er* en idiot,” sagde far med et beklagende nik.

”Det faktum, at hans navn også er halvdelen af navnet på et statsfængsel, burde have fået alarmklokkerne til at ringe.”

”I ved, at jeg ikke bryder mig om, når I to rotter jer sammen mod mig,” sagde mor.

I det øjeblik forsøgte nogen – en eller anden rødnæset feriegæst i krøllede shorts, som havde fået lidt for mange øl på O’Malligan’s – at åbne døren.

”Vi har lukket,” vrissede mor.

Det var sådan, jeg endte med at køre min fars ældgamle, grønne Dodge RAM, der lød, som om den havde vejrtrækningsproblemer, 80 kilometer op langs Rhode Islands kyst.

Wincroft.

Navnet lød som noget fra en stormomsust roman fyldt med spøgelse og galninge. Villaen var en enorm samling af røde mursten, tårne, haver og kragegargoiler, bygget i 1930’erne

af en storvildtsjæger, som efter sigende var venner med både Hemingway og Lawrence af Arabien. Han havde rejst verden rundt og dræbt smukke dyr, og derfor havde Wincroft, hans hus ved havet, stort set stået tomt i tres år. Da Whitleys mærkelige anden eksstedefar, Burt – ofte kaldet A.E.S. Burt – købte det på tvangsauktion i 1980'erne, gennemrenoverede han alt det indre i en uheldig stil, som Whitley kaldte 'hvis Madonna kastede op ud over Cyndi Lauper'.

Alligevel var det ikke usædvanligt at åbne en kommode på loftet eller en støvet, gammel rejsekiste og finde fotografier af fremmede folk med rifler i hånden, som poserede med en rævepels eller et udstoppet dyr – en ilder, en rød frø eller en eller anden ukendt gnaver. Dette gav altid besøgene på Wincroft en mystisk følelse af, at vi var på en arkæologisk ekspedition. Som om der overalt omkring os, inde i væggene, gulvene og lofterne, var fortabte civilisationer, der blot ventede på at blive fundet.

”Vi er vores bras,” sagde Jim engang, idet han tog et udstoppet firben op af en skotøjsæske.

Når man drejede af fra landevejen, var resten af vejen så snoet og svimlende, at det var, som om den forsøgte at ryste én. Rhode Islands kyst – ikke det berygtede, fisefornemme Newport med sine stejle klipper og kolossale herskabsvillaer, der stirrede selvglade ned på de små sejlbåde i havnen, men resten af den – var rå og forrevet, tilbagelænet og solbrændt. Den var en gammel, hjemløs strandbums i forvasket T-shirt, som ikke kunne huske, hvor han havde sovet natten før. Græsset var stridt og tørt, vejene saltede og sprukne, fulde af falmede skilte og trafiklys, som ikke virkede. Broer albuede sig vej ud af marsken og sank udmattede sammen på den anden side af vejen.

Jeg havde stadig deres telefonnumre, men jeg havde ikke lyst til at ringe. Jeg vidste ikke engang, om de ville være der. Det var mange uger senere, og de kunne have ændret planer. Når jeg bankede på, ville det måske ikke være Whitley, som åbnede, men Burt. A.E.S. Burt med sit alt for lange, krøllede, grå hår. Burt, som for en million år siden havde skrevet en Oscar-nomineret sang til en tragisk kærlighedsfilm med Ryan O’Neill i hovedrollen. Eller måske var de der alle sammen. Måske ville jeg gerne se udtrykkene i deres ansigter, når de fik øje på mig. Udtryk, som de ikke havde øvet sig på.

Hvis de ikke vidste, at jeg kom, kunne jeg stadig nå at vende om. Jeg kunne stadig tage med mine forældre i biografen og se *Sensationen* og bagefter spise krabbefrikadeller og østers på The Shakedown og hilse på ejeren, Artie, og lade, som om jeg ikke hørte ham hviske til min far, når jeg gik på toilettet: ”Bi er virkelig kommet sig,” som om jeg var en skadet væddeløbshest, de havde besluttet ikke at aflive. Ikke at det var Arties skyld. Det var den naturlige reaktion, når folk fandt ud af, hvad der var sket: Min kæreste, Jim, døde, lige inden vi gik ud af high school.

’Dit livs store kærligheds pludselige død’ er ikke noget, som normalt sker, mens man er teenager. Men hvis det gør, er det hjælpsomt, hvis det skyldes en af ’De tre mest forståelige årsager til, at børn dør’: A) Bilulykke. B) Kræft. C) Selvmord. På den måde, efter man har afkrydset den passende årsag, kan den nærmeste voksne straks styre én i retning af et udvalg af film (de fleste med Timothy Hutton i hovedrollen) og selvhjælpsbøger, som kan hjælpe én med at bearbejde det.

Men hvis ens kærestes død forbliver et mysterium, og

man står og stirrer ned i et sort hul fyldt med dårlig samvittighed og uvished?

Dét er der ingen film eller selvhjælpsbog i verden, som kan hjælpe én med.

Måske bortset fra *Eksorcisten*.

Hvis jeg ikke dukkede op i aften, ville mine gamle venner komme og gå fra Wincroft, og det var så det. Ikke at dukke op ville være som at give den gamle legetøjsbåd fra barndommen det sidste skub, dét, som ville sende den ud midt i søen, langt væk fra bredden og for altid uden for rækkevidde.

Så ville jeg aldrig finde ud af, hvad der skete med Jim.

Jeg kørte videre.

Den snoede vej syntes at anspore mig til at fortsætte. Gullige birketræer strøg forbi. En bro. Det pludselige, forbløffende udsyn over en havn, hvor høje, hvide sejlbåde flokkedes som en gruppe græssende enhjørninger, før de forsvandt. Jeg kunne ikke fatte, hvor nemt jeg huskede vejen: til venstre ved tankstationen, til højre på Elm Street, til højre ved stopskiltet, hvor man spillede hasard med døden, forbi de nedslidte beboelsesvogne med vasketøjet hængende ude foran og de flade dæk i haven. Så gav træerne plads for den smukkeste strimmel himmel og hav, som altid blev farvet orange og lyserød ved skumringstid.

Og dér var det. Gennem smedejernslågen forsiret med et W.

Lågen stod åben. Lamperne var tændt.

Jeg drejede af og trykkede sømmet i bund. Egetræernes grene fløj forbi som hårtotter, der havde løsnet sig fra en hestehale. Vinden hylede gennem de åbne vinduer. Endnu et sving, og jeg kunne se villaen. Vinduerne, gyldne og fulde

af liv, de røde mursten, skiffertaget og kragegargoilerne, som for evigt sad på gesimserne.

Idet jeg standsede, var jeg lige ved at le højt over de fire biler, som stod parkeret side om side. Jeg genkendte ingen af dem – ud over Marthas Honda Accord med Dyt for generel relativitet-klistermærket. Hvis jeg blev tvunget til det, kunne jeg uden det store besvær matche de andre biler med deres ejere.

Jeg havde forandret mig så meget. Og hvis jeg skulle dømme ud fra bilerne, havde de ikke.

Jeg tjekkede mit udseende i bakspejlet og blev omgående rædselsslagen: pjusket hestehale, tørre læber, skinnende pande. Jeg lignede én, der havde løbet maraton og var kommet sidst. Jeg tørrede min pande med lidt papir fra den køkkenrulle, som far havde liggende i bilen, kneb mig i kinderne og strøg de løse, mørkebrune hårtotter om bag ørerne. Så sprang jeg op ad trappen og bankede på med den løveformede messingdørhammer.

Intet skete.

Jeg trykkede på dørklokken. En gang. To gange. Tre gange. Alt sammen vanvittigt hurtigt efter hinanden, fordi jeg vidste, at hvis jeg tøvede, ville jeg miste modet. Som en gammel støvle fanget i en hummerfælde ville jeg synke direkte ned på bunden af havet igen.

Døren gik op.

Kipling stod i døråbningen. Han var iført en lyserød paryk med pagehår, blå poloshirt, bermudashorts og klipklapper. Han var ekstremt solbrun og tyggede på en rød rørepind, som dog faldt ud af munden på ham, da han så mig.

”Du almægtige, lad mig falde død om,” sagde han med sin sydstatsdræven.

KAPITEL 2

Storslåede entréer er ikke noget, som finder sted i det virkelige liv. I hvert fald ikke sådan som man forestiller sig dem.

De bør være en blanding mellem en colombiansk telenovela (skrigen, måbende ansigter og løbende mascara) og Meryl Streep, som får en Oscar (knytrende dialog, kram, hele verden synger i fælles harmoni).

I stedet er de akavede.

Min pludselige opdukken ved Wincroft var som en sløset affyret torpedo. Jeg havde ramt ved siden af og drev nu målløst af sted, eksplosiv, men uden noget at ramme. Jeg stod i foyeren under lysekronen i mine afklippede jeans, sneakers og T-shirt med ispletter over for dem, nyvaskede og glamourøse, og følte mig tåbelig. Jeg burde ikke være kommet.

De skulle til en udsolgt punkrockkoncert på The Able Seaman i Newport, en bar på strandpromenaden, hvor vi havde tilbragt mangan weekend vores sidste år af high school med falske ID'er og weekendbilletter, så de hilste mig velkommen, men var også på vej videre. Det gav anledning til en skrækkelig følelse af åndsfravær og dårligt oversat konversation.

Først gav Kip mig et kram. Så studerede han mig høfligt, som om vi var på et kunstmuseum, og jeg var det lille, skuffende maleri, som turguiden blev ved med at fable løs om.

Whitley kom løbende.

”Åh, shit, Beatrice.” Hun gav mig et luftkys. ”Du kom rent faktisk. Wow.”

Hun var endnu mere slående smuk, end jeg huskede: lårhøje stiletstøvler af jeansstof, oversize sweatshirt udsmykket med en rhinstensmund foran, sorte, afklippede jeans med frynser og en duft af gardeniaparfume og læder. Jeg blev omgående ramt af den reklamesøjle, som hendes tilstedeværelse var, og fandt det samtidig umuligt at forstå, at hun engang havde været min bedste veninde. På kostskolen Darrow-Harker i Warwick, Rhode Island havde vi utallige nætter siddet oppe til længe efter sengetid med uldsokker på fødderne og kinder plettede af bumsecreme. Jeg havde fortalt hende ting, jeg aldrig havde fortalt andre. Nu virkede det som en helt forkert scene, klippet ind fra en anden film.

”Hvordan har du det, Bi?” spurgte hun og klemte min hånd.

”Godt.”

”Det her er den *bedste* overraskelse. Jeg mener, jeg kunne ... Jeg er ... Åh, *pis*. Puderne på terrassen skal hentes ind. De har lovet regn i nat, ikke?”

Og så fór hun af sted med det lange, blonde hår hvirvlende efter sig. ”Kip havde ret,” råbte hun, idet hun forsvandt gennem køkkenet. ”Han sagde, at du ville dukke op ud af det blå. Som en eller anden formodet død karakter i en film med Jake Gyllenhaal, eller sådan noget. Men vi sagde til ham, at han var skør. Jeg troede, at du hellere ville dø end se nogen af os igen. Nu skylder jeg ham 50 dollars, eller sådan noget.”

”100 dollars,” brød Kip ind og holdt en finger op. ”Du skal ikke prøve at snyde dig udenom. En af dine værste kvaliteter, Lansing, er, at du altid løber fra din gæld.”

”Hvad? Åh, vent. Vi skal have givet Gandalf hans medicin, ellers tisser han over det hele.”

”Gandalf er deprimeret,” forklarede Kip med et stift nik. ”Han lider også af personlighedsspaltning. Han er en granddanois, som tror, at han er en skødehund.”

”Jeg kender godt Gandalf,” mindede jeg ham om.

”Beatrice.”

Cannon kom småløbende ned ad trappen med et par PUMA-sneakers i hånden. For foden af trappen standsede han og betragtede mig med et varmt smil.

”Jeg kan ikke tro det. Søster Bi i egen person. Hvordan har Gud det?”

”Morsomt.”

Han så også anderledes ud. Han gik stadig med grå hackerhættetrøje, men den var ikke længere formløs og plettet af orange osterejekrummer, fordi han havde haft den på to uger i træk i det arktiske, underjordiske computerrum på Darrow. Den var af kashmir. Cannon var blevet semiberømt på andetåret, da han havde opdaget en fejl i Apples OS X-styresystem: Hvis man ved et tilfælde kom til at trykke på nogle bestemte taster, frøs skærmen, og baggrunden skiftede til det surrealistiske vinterlandskab fra Apples Blue Pond-baggrunds billede. Han kaldte fejlen for ’Cannons fuglebur’, og den fik ham på forsiden af en million Silicon Valley-blogs. Det sidste, jeg havde hørt, var, at han studerede computerteknologi på Stanford.

Han sprang hen og gav mig et knus. Han duftede af dyrt trægulv.

”Hvordan er college? Hvordan har din mor og far det? Har de stadig den lille isbutik?”

”Ja.”

Han stirrede på mig med et intenst og ulæseligt udtryk. ”Jeg elsker det sted.”

”Hej, Bi,” lød en alvorlig stemme.

Jeg vendte mig om og fik øje på Martha. Hun blinkede mig i møde bag sine tykke, gal videnskabsmand-briller, som gav hende det altseende telelinseblik, som hun var så berømt for. Hun havde givet afkald på sine sædvanlige kakibukser og lyseblå skjorter til fordel for forrevne, sorte jeans og en oversize T-shirt med et eller andet skrevet på tysk: Torschlusspanik. Hun havde også farvet sit tynde, brune hår neonblåt.

”Hej,” sagde jeg.

”Det er absurd, at du slet ikke har forandret dig,” drævede Kip, hvis smil var som en lille knap på en fornem, polstret sofa. ”Har du frysetørret dig selv i et eller andet kryogeneksperiment? For det er ikke fair, pigebarn. Jeg har smilerynker og gigt.”

Whitley kom tilbage, undgik øjenkontakt og greb sin hudfarvede Chanel-taske.

”Du kommer da med os, ikke?”

Hun virkede bestemt ikke henrykt ved tanken og stak sine manicurerede fødder i et par ballerinaske fra Lanvin.

”Faktisk så ...”

”Selvfølgelig gør du det,” sagde Cannon og lagde armen om skuldrene på mig. ”Jeg fikser en billet til dig. Eller også fikser jeg *nogen* for at få en billet. Uanset hvad skal vi nok finde ud af det.”

”*Laissez les bon temps roulez,*” sagde Kip og hævede sit glas.

En stilhed på størrelse med Texas strakte sig imellem os, idet vi gik udenfor. Den eneste lyd var vores fodtrin mod fliserne og vinden, som ruskede i træerne. Mit hjerte hamrede,

og jeg kunne mærke, at jeg var rød i hovedet. Faktisk havde jeg allermest lyst til at styrte hen til min pickup og drøne af sted med 200 kilometer i timen og lade, som om intet af dette var sket.

”Skal vi tage to biler?” spurgte Martha.

”Vi er fem,” sagde Whitley. ”Vi kan godt klemme os ind i min.”

”Lov mig, at du kigger i det bakspejl mindst én gang, pigebarne,” sagde Kip.

”Du er så sjov.”

Vi masede os ind i den jagtgrønne Jaguar cabriolet. Whitley trykkede på et par knapper på konsolskærmen med et alvorligt udtryk i ansigtet – hvilket, kom jeg i tanke om, betød, at hun var nervøs. Motoren rømmede sig elegant, og den øverste halvdel af bilen rullede tilbage. Så susede vi ned ad den lange indkørsel. Whitley accelererede som en anden racerfører, slingrede ud på græsset og pløjede et par rodo-dendroner ned. Jeg sad på bagsædet mellem Kip og Martha og forsøgte at lade være med at mase dem alt for meget.

Kip smed sin lyserøde paryk op i luften.

”Ahhhh!” råbte han med hovedet tilbage, idet parykken landede i indkørslen bag os. ”Efter lang tids fravær er bandet samlet igen! Lad os aldrig skilles igen! Lad os tage på verdensturné!”

Hvad med forsangeren? kunne jeg ikke lade være med at tænke og kastede et blik på Kip.

Har du ikke glemt Jim?

Opvarmningsbandet var allerede gået i gang, da vi nåede frem. Der var ikke tid til at snakke. Kun til nervøst at mase sig igennem den tætpakkede flok udenfor, mens Whitley

henvendte sig til udsmideren. Martha gik ind for at sikre os et bord, og Cannon spurgte diverse fyre med karsehår og ølånde, om de havde en ekstra billet, hvilket gjorde, at jeg bare stod formålsløst mast op ad rækværket.

”I kan bare gå ind uden mig!” råbte jeg til Kip, som var dukket op ved min side.

”Tys.” Han stak sin arm ind under min. ”Nu, hvor vi har fundet dig igen, giver vi aldrig slip på dig. Jeg er din burre, pigebarn. Lær at leve med det.”

Jeg lo. Det virkede som starten på den første rigtige samtale den aften.

Kipling og jeg havde altid været nære venner. Han var høj og ranglet med rustrødt hår og ’et ansigt som en gammel gentleman’ – som han selv sagde – og jeg havde aldrig mødt nogen, der var så fuld af fis og ballade som ham. Han var excentrisk og mærkelig som en halvt ødelagt talisman, man finder på en støvet hylde allerbagest i en antikvitetshandel, og som vidner om en sindsoprivende fortid og bringer held. Han var homoseksuel, selvom han påstod, at han var mere interesseret i at høre en god historie end i sex, og han betragtede mere Darrow som et sted at hænge ud end en institution, hvor det var meningen, at man skulle lære noget. Lektielæsning på biblioteket med Kipling var ensbetydende med konstante afbrydelser for at gøre plads til hans anekdoter og observationer om livet, vennerne og de mange farverige personligheder, som boede i hans hjemby Moss Bluff i Louisiana – som om vi ikke sad og stressede over at læse til eksamen, men i stedet slappede af på verandaen og dovent viftede fluer væk. Han var lige så rig som de andre (’hedengangent stormagasinpenge’), men han havde haft, hvad han kaldte en ’forskruet barndom’, takket være sin mor, Momma Greer.

Ikke meget var kendt om Momma Greer ud over de detaljer, som Kipling elskede at smide op i luften uden varsel som en håndfuld konfetti. Da han var helt lille, havde hun låst ham inde i Værelse 2 på Royal Sonata Motel (”i stueetagen lige ved siden af salgsmatematerne, så hun kunne snige sig ud uden at betale”) i flere dage uden andet at spise end en stak chokoladekiks og uden andet selskab end TV-shoppen. Hendes forsømmelighed havde ført til, at en pitbullterrier, der var lænket i en baghave, havde angrebet Kipling, da han var fem. Den havde bidt tre fingre af hans venstre hånd og givet ham et ’mini-hajbid’ på hagen – vansiringer, som han stolt viste frem, som var de fortjenstmedaljer.

”Bare kald mig Fantomet i Operaen,” kunne han finde på at sige, mens han fornøjet viftede sin maltrakterede hånd foran ansigtet på én. Da retten endelig tog forældremyndigheden fra Kips mor og anbragte ham hos en svagelig moster, blev han ved med at stikke af og forsøge at vende hjem til Momma Greer.

Det sidste, jeg havde hørt, var, at hun boede på et sindsygehospital i Baton Rouge.

Jeg ville gerne spørge, hvordan hans år havde været, men i samme øjeblik kom Whitley, på ægte Whitley-manér, greb mig uden et ord om håndleddet og trak af sted med mig gennem mængden. Hun havde indgået en eller anden aftale med dørranden. Han lukkede mig ind uden billet, gav mig et stempel på hånden, og så var vi alle ved det reserverede bord foran scenen og så en pige med tjavset hår lade, som om hun var Kurt Cobain.

Det var underligt. Trommeslageren lignede Jim. Jeg var ikke sikker på, om nogen af de andre bemærkede det, men han lignede Jims lillebror med chokoladebrune øjne,

morgenhår og en forvist prins' bedrøvede mine. Der var øredøvende indenfor, alt for højlydt til, at vi kunne snakke, så vi stirrede bare alle sammen på bandet, fortabt i vores egne, sumpede tanker.

Måske var jeg den eneste, som var fortabt. Måske havde de alle haft fantastiske oplevelser i college, hvilket havde fået det, der hændte os i high school, til at skrumpede ind og forvandle Jims død til en falmet T-shirt, som var blevet vasket 10.000 gange.

Dengang på Darrow havde de været min familie. De var de første rigtige venner, jeg nogensinde havde haft. En samling folk så energiske og loyale, at jeg, ligesom et barn født ind i et storslået familiedynasti, ikke kunne lade være med at føle ærefrygt over mit held. Vi havde været en klub, et hemmeligt selskab, som alle de andre elever på Darrow betragtede med misundelse – ikke at vi overhovedet lagde mærke til det. Venskaber, når de stikker så dybt, gør én blind over for omverdenen. De er et eksklusivt land med lukkede grænser, uretfærdig tildeling af visa og en rig kultur, som ingen fremmed kan forstå. At være afskåret fra dem, at gå i selvvalgt eksil, sådan som jeg havde været det sidste års tid, føltes billigt og foruroligende, en midlertidig eksistens bestående af kufferter, lejede værelser og veje, jeg ikke kendte.

Jims død havde været som et jordskælv, der opslugte hele byer. Selvom jeg havde tilbragt det forgangne år i sikker overbevisning om, at mine venner vidste meget mere, end de lod sig mærke med, vidste jeg også, at sandheden drev længere og længere bort, for hver dag der gik. Jeg havde tjekket Whitleys Snapchat, og af og til så jeg dem alle fire sammen. De så glade ud. Nonchalante.

Som om intet var hændt.

Men nu kunne jeg se, at dynamikken mellem dem havde ændret sig.

Kip blev ved med at tromme med sin skamferede hånd på bordet. Whitley tjekkede konstant sin telefon. Martha lod til at være i usædvanlig dårligt humør og hældte de shots i sig, som bartenderen konstant sendte til vores bord – de blev kaldt '*General Grants* undergang' og smagte som råolie. En enkelt gang tog jeg hende i at stirre på mig med et svagt anklagende udtryk i ansigtet. Jeg smilede til hende, men hun vendte sig bort ligesom en af de der jungleplanter, som visner, bare de bliver strejft, og nægtede at se på mig igen. På et tidspunkt lænede Cannon sig frem for at hviske noget til Whitley. Han strøg en tot hår om bag hendes øre, hvilket fik mig til at spekulere over, om de mon havde fundet sammen igen. På den anden side virkede det mere som en vane end noget andet.

Da opvarmningsbandet forlod scenen, havde jeg lyst til at forsvinde. Toge en taxa tilbage til Wincroft, sætte mig ind i min fars pickup, køre af sted og aldrig mere se mig tilbage. Hvad havde jeg forventet? At sandheden ville være lige for næsen af mig? At den ville skille sig ud som en mælkebøtte i et bed med tulipaner og blot ventede på, at jeg skulle flå den op med rode?

Jeg blev. Jeg blev og hørte det næste band og bandet efter det. Jeg drak de drinks, Whitley satte foran mig. Jeg lod Kipling trække mig på benene, og jeg dansede charleston med ham. Og foxtrot. Og jeg lod ham snurre mig ind i strandbumserne, overklasseløgene og bikerne under de dinglende papirlygter og plakaterne med sunkne skibe.

Bare lidt endnu, blev jeg ved med at tænke, og så nævner jeg Jim.

Da det næste band gik fra scenen, ville Whitley tilbage til Wincroft, men ingen kunne finde Cannon. Det viste sig, at han befandt sig i gyden bag baren, hvor han hjalp en pige, som havde fået for meget at drikke og var gået kold ved brandtrappen.

”Her kommer Lancelot,” sagde Whitley.

Vi sad på rækværket og så til, mens Cannon – med samme effektivitet som en lobbyist ved Kongressen – fik fat i pigens forsvundne venner, taske, sandaler og iPhone. Han fandt endda hendes hårspænde, som han brugte til blidt at sætte hendes hår op med, så hun ikke længere kastede op på det, hvilket fik pigens netop genfundne og lige så fulde veninder til at stirre betagede på ham.

”Er du menneskelig?”

”Har du en kæreste?”

”Hvem *er* du?”

Cannon kørte en hånd gennem sit hår. ”Jeg er Batman.”

”Så går det løs igen,” sukkede Whitley.

Cannon var ikke nogen flot fyr. Han var tynd med mellemblondt hår og blege, slørede ansigtstræk. Men han havde en atomar intensitet, som altid skabte chok og ærefrygt, når han slap den løs på verden. Han bevægede sig som en ekstremt ladet ion og var kompetent som et maskingevær. I løbet af sin første uge på Darrow hackede han skolens intranet for at vise dets fejl (og blev dermed skolens ubestridte teknologiguru). Han moderniserede den forfaldne skulpturhave og wrestlingsalen. Han var elevrådsformand, organiserede protestmarcher, maratoner og indsamlinger til fordel for truede dyrearter og kvinderettigheder. Cannon var den første til at indrømme, at hans udadvendte, sociale natur og aktivisme kompenserede for, at han som barn havde været

en genert, fåmælt computernørd, der elskede Spielberg-film, opfinderen Ray Kurzweil og The Cures 80'er-popsange og ikke havde nogen nævneværdige venner ud over en imaginær flue ved navn Pete, som boede inde i hans computer. Han var adopteret og opfostret af en alenemor, der var dommer i Californiens højesteret. Da han blev kæreste med Whitley Lansing for snuden af Darrows fornemme drenge, som alle var et-eller-andet-den-tredje og havde mellemnavne som Chesterton, lignede det et tilfælde, hvor prinsessen ved et uheld endte med at få følgesvenden. Men jo bedre man lærte Cannon at kende, jo mere gik det op for én, at rollen som prins var alt for trivial for ham. Han var kongen – det var i hvert fald, hvad han stiledede efter. Han var den mest stilfærdigt ambitiøse person, jeg nogensinde havde mødt.

”Er der flere jomfruer i nød, du skal have reddet?” spurgte Whitley, da Cannon vendte tilbage til os efter at have hjulpet pigen og hendes vaklende veninder ind i en taxa.

Han slog ud med armene i forstilt triumf. ”Bartenderen ser ud, som om han er ved at blive forkølet. Men nej. Mit arbejde her er gjort.”

”Gudskelov, for jeg har brug for min skønhedssøvn,” sagde Kip og gable.

Vi masede os ind i Jaguaren.

Problemet var, at ligegyldigt hvor mange gange Whitley trykkede på knapperne på konsollens skærm, ville taget ikke køre op på plads. Heller ikke manuelt.

Cannon tilbød at køre, men Whitley insisterede. Det begyndte at styrtregne så voldsomt, at der var mere regn i luften end luft. Den halve times køretur hjem var en frygtelig oplevelse. Vi sad alle klumpet sammen på bagsædet, fulde og frysende. På et tidspunkt kastede Martha op ud over sine

fødder. Vi sad alle og rystede under A.E.S. Burts klamme trenchcoat, som Whitley havde fundet til os i bagagerummet. Whitley begyndte at råbe, at hun ikke kunne se vejen. Vi susede om et hjørne og var lige ved at støde ind i en lastbil.

Føreren hamrede hornet i bund. Whitley rykkede brat i rattet, og dækkene hvinede. Alle skreg, idet vi skøjtede væk fra vejen og landede ublidt i grøften. Kip slog hovedet mod sædet. Whitley kvalte motoren og begyndte at hulke. Hun skreg ad Cannon, at det var hans skyld, fordi han, som altid, skulle imponere en flok piger, bare for at pleje sit manglende selvværd i fem minutter, og nu var vi næsten blevet slået ihjel. Hun flåede hans baseballcap af hovedet på ham og kylede den ud i mørket. Så kravlede hun ud af bilen, råbte, at hun selv ville finde hjem, og løb ind i skoven. Jeg fornemmede, at hendes ukontrollerede udbrud havde med regnen og biluheldet at gøre – men også med mig, og hvordan jeg var dukket op ud af det blå.

Cannon satte efter hende. Et par minutter senere kom han tilbage sammen med hende. Hun græd og havde hans hætte-trøje på. Han anbragte hende forsigtigt på passagersædet som en vild fugl med en brækket vinge og hviskede: ”Det skal nok gå, Skrighals.”

Det var Cannon, som fik os hjem.

Da vi alle fem stavrede ind i Wincroft, dryppende våde og berusede, føltes det for første gang helt normalt. Det føltes som i gamle dage. Takket være det strejkende cabriolettag. Vores nærdødsoplevelse havde brudt isen. Vi rystede, og vores tænder klappede, mens vi tog tøjet af og efterlod det i en pjaskvåd bunke på gulvet, som Gandalf pibende blev ved med at gå rundt om. Whitley forsvandt ovenpå. Martha

lå på hænder og knæ foran kaminen og jamrede: ”Jeg kan ikke mærke mine ben.” Cannon gik ned i vinkælderen og kom tilbage med fire flasker Chivas Regal Royal Salute. Han skænkede shots op i lyserøde champagneglas. Whitley lod et kæmpe bjerg af hvide frottémorgenkåber dumpe ned på sofaen som en bunke lig.

”Jeg har aldrig været så bange i hele mit liv,” sagde hun og fniste.

Det var på det tidspunkt, at dørklokken ringede.

Vi satte os alle op og stirrede forvirrede på hinanden. Vi var her alle sammen.

”Har nogen ringet efter Ghostbusters?” snølede Martha.

”Jeg går ud og kigger,” tilbød Cannon. Han gjorde sløset honnør og forsvandt ud i foyeren. Ingen af os sagde et ord. Vi lyttede, men den eneste lyd var regnen, som trommede mod taget.

Et minuts tid senere kom han tilbage.

”Det er en eller anden gammel gut. Mindst 200 år gammel.”

”Det er Alastair Totters,” sagde Martha.

”Hvem?” spurgte Cannon.

”Den tidsrejsende skurk fra *Svinget*,” mumlede Martha.

”Nej, nej,” hviskede Kip muntert. ”Det er en af de der tosser med alzheimers, som er stukket af fra plejehjemmet under Elvis-hyggetimen. *Uden* sin medicin. De mangler altid deres medicin.”

”Skal jeg invitere ham ind på en godnatdrink?” spurgte Cannon, sukkede og blinkede drillende.

”Nej,” hvæsede Whitley. ”Det er sådan, alle gyserfilm starter.”

”Kapitel tre,” mumlede Martha.

”Hey,” sagde Cannon og pegede på Whitley. ”Det var ikke særlig pænt sagt. Jeg inviterer ham ind ...”

”NEJ!”

Så fór vi alle fnisende og snublende ud i foyeren for selv at se, mens vi bandt vores morgenkåber og stødte hovederne sammen, idet vi skiftedes til at kigge ud gennem kighullet. Jeg gik ud fra, at Cannon spillede os et puds, og der slet ikke var nogen på den anden side.

Men det var der. En gammel mand.

Han var høj med tykt, sølvgråt hår. Selvom jeg ikke kunne se hans ansigt tydeligt i skyggerne, kunne jeg se, at han var klædt i mørkt jakkesæt med slips. Han lænede sig smilende frem, som om han kunne se mig kigge ud.

Cannon åbnede døren og bukkede.

”Godaften, den herre. Hvordan kan jeg være behjælpelig?”

Manden svarede ikke omgående. Noget ved den måde, han betragtede os på – en metodisk inspektion af hvert enkelt ansigt – fik mig til at tro, at han kendte os et sted fra.

”Godaften,” sagde han. Hans stemme var overraskende dyb. ”Må jeg træde ind i huset?”

Ingen svarede, spørgsmålet var for anmassende og underligt. Jeg gættede på, at han ikke var senil. Hans mørkegrønne øjne, som skinnede i lyset fra udendørslampen, var klare.

”Åh, du bor inde ved siden af,” sagde Whitley og trådte hen ved siden af Cannon. ”For hvis det drejer sig om Burts sejlbad, *Andiamo*, som er fortøjet til din bådebro, så bad han mig fortælle, at han havde problemer med ankeret, og at han arbejder på at få det fikset i næste uge.”

”Jeg bor ikke inde ved siden af.”

Han stirrede på os igen med et forventningsfuldt ansigtsudtryk.

”Det er virkelig bedst, hvis jeg kan komme indenfor og forklare.”

”Du kan fortælle os, hvad du vil, hvor du står,” sagde Cannon.

Manden nikkede. Det kom ikke bag på ham. Det var på det tidspunkt, at jeg bemærkede to bizarre ting.

Et: Han lignede Darrows musiklærer, mr. Joshua. Et øjeblik troede min snalrede hjerne, at det *var* mr. Joshua, og at der var sket ham noget frygteligt i det år, der var gået, siden jeg sidst havde set ham. At han havde været udsat for en eller anden tragedie, som havde ældet ham 25 år, gjort hans hår hvidt og hans ansigt forhutlet. Men det var ikke mr. Joshua. Mr. Joshua var tynd og rødmosset med let til latter. Denne mand var knoglet med et ørneagtigt ansigt, som ville have gjort sig godt på en mønt eller et monument på en rådhusplads. Det var, som om han var mr. Joshuas identiske tvillingebror, og de var blevet skilt fra hinanden ved fødslen og havde levet to vidt forskellige liv. Mr. Joshua havde haft medgang, hvorimod denne mands liv havde været fuldt af modgang, hvilket havde fået ham til at se ud, som han gjorde.

To: Der stod ingen bil i indkørslen. Spørgsmålet om, hvordan han var kommet hertil uden paraply og alligevel var fuldstændig tør, hang i luften, en anelse alarmerende, som en svag lugt af gas.

”I er alle døde,” sagde han.

KAPITEL 3

”Ups. Det må I undskylde. Det er ikke helt korrekt.”

Den gamle mand lagde en hånd over øjnene og rystede på hovedet. ”Jeg skød over målet. Gik efter det dramatiske. Den teatraliske effekt. Undskyld. Lad mig prøve igen, okay?”

Han rømmede sig og smilede.

”I er alle næsten døde. I sidder fast et sted mellem liv og død. Jeres tid hænger fast i en splint og danner en lukket kredsløbspotentialitet, som kaldes et *neverworld wake*.”

Tilfreds nikkede han og tog en dyb indånding.

”Fænomenet er ikke noget unikt. Det samme sker simultant i fortiden, nutiden og fremtiden overalt i verden og universet, kendt og ukendt, sammenkrøllet og endnu ikke ufoldet. Tiden bevæger sig ikke i en lige linje. Den bøjer sig og tromler gennem tunneller og over broer. Den accelererer. Den sænker farten. Den kører endda af sporet. Nå, men denne lille knude, som vi kunne kalde den, er dér, hvor I eksisterer for øjeblikket. Og det er dér, I vil forblive indtil videre.”

Han bukkede som en gammel sprechstallmeister i et nedslidt omrejsende cirkus, med yndefuld lethed og et strejf af udmattelse.

”Jeg er Vogteren,” sagde han. ”Jeg har ikke noget andet navn. Mit udseende, min opførsel, mit tonefald, min gang, mit ansigt, alt, hvad jeg siger og tænker, er den totale sum af jeres fem liv, som de blev levet. Tænk på det som en ligning.

Dette øjeblik er lig med jeres sjæle plus virkelighedens omstændigheder. Vil I have endnu et eksempel? Forestil jer, at jeres sind bliver placeret i den samme blender, og at denne blender bliver tændt. Smoothien, der kommer ud af det, er dette øjeblik. Hvis der havde været en anden sammen med jer, ville det have været et lidt *anderledes* øjeblik. Jeg ville sige noget andet. Jeg ville have anderledes hår. Anderledes hænder. Anderledes sko. Sejlbersko i stedet for modesko. Men det var et sidespring. Virkelighedens omstændigheder. I undrer jer sikkert over, hvad jeg mente med det. *Altså.*”

Han snøftede og smilede.

”For øjeblikket ligger I hver især ligesom døde i vejkan- ten. Det skyldes et frontalt sammenstød med en mr. Howard Heyward, 58 år, fra Admiral Road 281 i South Kingstown, som kørte en Chevrolet Kodiak-lastbil. Tiden står stille. Den er blevet fanget i en ottendedel af et sekund som en natsværmere i et syltetøjsglas. Der er en udvej, naturligvis. En måde, hvorpå natsværmeren kan slippe fri, og tiden uigenkaldeligt kan fortsætte. I skal hver især stemme i løbet af de sidste tre minutter af hvert wake. I skal vælge den ene person blandt jer, som vil overleve. Denne person vil vende tilbage til livet. Resten af jer vil dø, en tilstand, som er permanent, men fuldstændig ukendt. Beslutningen skal være enstemmig. Der kan kun være én, som overlever. Der er ingen undtagelser. Har I nogen spørgsmål?”

Ingen sagde et ord.

Det eneste, jeg kunne tænke, var, at han alligevel var senil. Han lod også til engang at have været skuespiller, for han havde fremlagt sin lille tale med en dyb, indstuderet stemme, som en fortæller i en TV-western med John Wayne fra 1950'erne. Syngende, gammeldags og storslået. Der var

en ubesværet over hvert ord, som om han havde holdt denne memorerede tale 1.000 gange før.

Han ventede på, at en af os skulle sige noget.

Kipling gav sig til at klappe. ”Bravo.”

”Øjeblik,” sagde Martha og skulede. ”Sælger han bibler?”

”Hvad vil du?” spurgte Cannon bydende.

Manden trak på skuldrene. ”Jeg er en simpel ressource. Jeg ønsker ingen kompensation, hverken i form af penge eller andet. Ikke desto mindre ønsker jeg, at det vil lykkes for jer.”

”Hvad vil lykkes?” spurgte Whitley.

”Afstemningen.”

”Hør her,” sagde Cannon. ”Det har været en lang aften. Fortæl os, hvad det er, du vil.”

”Det lader til, at min overdragelse var en smule for hurtig for jeres opfattelsesevner. Skal jeg levere meddelelsen på en anden måde? En dramatisk genopførelse? En PowerPoint-præsentation? På et andet sprog? Italiensk har en tendens til at tage brodden af selv de mest ildevarslende budskaber, hvilket er grunden til, at Dante benyttede det, da han skrev *Den guddommelige komedie*.” Han rømmede sig. ”*Buonasera. Tra la vita e la morte, il tempo é diventato congelato ...*”

”Tak, det er rigeligt,” vrissede Cannon. ”Skrid væk fra vores dørtrin.”

Manden lod sig ikke mærke med noget. Han smilede og afslørede små, grå tænder.

”Udmærket. Held og lykke til jer alle.”

Han sprang adræt ned ad trappen og gik ned ad indkørslen med lange skridt. I løbet af få sekunder var han gennemblødt og forsvandt i haven uden for lysenes rækkevidde. Vi lyttede til hans fodtrin, som svuppede gennem græsset.

”Min hjerne er lige eksploderet,” sagde Martha.

”Den værste dørsælger nogensinde,” sagde Kip og rystede på hovedet. ”Jeg tror, han har lært sin salgsteknik af Monty Python. Hvad var det, han kaldte os?”

”Døde,” hviskede jeg.

”Nåja. Jeg er blevet kaldt mangt og meget. Dødirriterende. Dødbider. Aldrig bare godt, gammeldags død. Det har en lidt trist klang over sig.”

”Han er en af de der Jesus-tosser,” sagde Whitley og bed i sin tommelfingerne. ”Ikke? Fra en eller anden kult? Skal jeg ringe til politiet? Måske er der andre derude. Måske venter de på at bryde ind og nedslagte os eller sådan noget.”

”Han er harmløs,” mumlede Cannon. Men han virkede nervøs. Han skulede ud over den tomme indkørsel, greb så pludselig en paraply og spurtede udenfor, netop som endnu et tordenbrag eksploderede, og regnen tog endnu mere til. Han trampede ud i haven, kiggede sig omkring og forsvandt i samme retning som den gamle mand.

Vi ventede i betænkelig stilhed.

Et minuts tid senere dukkede Cannon op igen.

”Han må være gået ud til vejen. Jeg kan ikke finde ham nogen steder.”

”Lad os tjekke overvågningskameraerne,” sagde Whitley.

De gik nedenunder til overvågningslokalet, og Kip og Martha – som mumlede noget om, at hun havde brug for ’en stiv drink, inden vi bliver overrendt af zombieoldinge’ – tøffede ind i stuen igen.

Jeg blev, hvor jeg var, og stirrede ud.

Der havde været noget virkelig foruroligende ved den gamle mand. Hans veltalenhed, den formelle tone, accen-ten – som var en blanding mellem en nyhedsvært og én, der

havde tilbragt et år i England – syntes blot at dække over en dyb udspekulerethed. Som om det, han havde fortalt os, bare var en lille bid af en større plan.

Jeg betragtede skoven, ledte efter bevægelse og forsøgte at klare min berusede hjerne.

Pludselig lød der musik indefra, et soundtrack, som overdøvede stormen og tog brodden af natten. Med en dyb indånding lukkede og låste jeg døren. Whitley havde ret. Han var sikkert bare ude på at rekruttere folk til sin tro.

Alligevel gik jeg forbi Kip og Martha, som lå krøllet sammen på sofaen og aede Gandalf, tog min telefon frem og trådte ud i gangen. Mor svarede ved første ring.

”Bi? Er alt okay?”

Jeg kunne høre på hendes nervøse stemme, at både hun og far stadig var vågne. De læste uden tvivl i sengen. Far havde sikkert gang i en flere kilo tung præsidentbiografi, og mor *forsøgte* at læse en James Patterson-thriller, selvom hun formentlig havde skimmet den samme side fire eller fem gange, før hun udbrød: ”Jeg forstår ikke, hvorfor hun absolut skulle besøge dem. De har stadig en mystisk magt over hende.” Far ville sende hende et tålmodigt, vidende blik hen over brillerne: ”Hvis hun har lyst til at besøge dem, så har hun lov til det, Victoria. Hun er voksen. Hun er stærkere, end du tror.”

Det gik op for mig, at jeg ikke anede, hvorfor jeg ringede, ud over at jeg bare gerne ville høre hendes stemme.

”Det er for sent til, at jeg kan køre tilbage, så jeg bliver her og sover,” sagde jeg.

”Din far har brug for dig på The Crow i morgen ved åbningstid. Søvnige Sam ringede for at sige, at han skulle have en tand trukket ud.”

”Jeg skal nok være der.”

Hun sænkede stemmen. ”Hvordan går det med dem? Kan vi snakke sammen? Du lyder oprevet.”

”Alt er helt fint. Jeg elsker dig.”

”Vi elsker også dig, Humlebi. Vi er her, hvis du har brug for os.”

Jeg afbrød forbindelsen, netop som Whitley og Cannon kom tilbage fra overvågningslokalet.

”Der er ikke noget at se på kameraerne,” sagde Cannon.

”Han er væk,” sagde hun.

”Den her aften får topkarakter for mærkelighed,” snøvede Martha.

”Var det ikke bare hylemorsomt, at han bad os om at kalde ham Vogteren?” spurgte Kip og rystede på hovedet. ”Manden lignede mere en østeuropæisk julemand.”

Whitley rynkede på næsen. ”Det var mit internetpassword til *alt* i flere år. Seriøst. Vogteren123.”

I sidste ende blev vi enige om, at han bare var en tilfældighed, et af livets ubundne snørebånd. Men som stormen rasede videre, lynene knitrede, og tordenen brølede, bragede en gigantisk egetræsgren på et tidspunkt ned på bagterrassen og ødelagde rækværket.

Det gav et sæt i os, og vi stirrede på hinanden, mens vi uden tvivl forestillede os præcis det samme: Det var nu, de begyndte, rædslerne, som den mærkelige, gamle mand havde været en uhyggelig optakt til.

Men der skete intet.

Endnu en time gik. Whitley snakkede om, at hun var blevet udsat for seksuel chikane af sin chef i det advokatfirma i San Francisco, hvor hun havde været i praktik hen over sommeren. Cannon vidste ikke, om han elskede sin kæreste, en international fægtemester.

”Kærligheden er som en sky fugl,” sagde han. ”Jeg er den evige fugleentusiast, der leder efter den her sjældne, rød-fjerede vagtel, som folk bruger hele deres liv på at fange et enkelt glimt af i et kirsebærtræ på toppen af et bjerg i Japan.”

”Du forveksler kærlighed med perfektion,” sagde jeg. ”Ægte kærlighed ... Når den er der, er den der bare. Den er som en klapstol.”

Da ingen sagde noget, gik det op for mig, at jeg var buset ud med det som en kluntet måde at bringe Jim på banen. Pinligt. Så rejste Whitley sig for at hente mere vin, og Kipling mumlede, at han ikke havde været så fuld, siden han var ni, og øjeblikket var forbi.

”Nu skal jeg fortælle jer, hvad kærlighed er,” sagde Martha og stirrede op i loftet. ”Den er Heisenbergs usikkerhedsrelation. Når man tror, den er der, og man siger det højt? Så er den der ikke længere. Den er derovre. Så derovre. Så dér. Man kan ikke fange den eller holde den fast, uanset hvor ihærdigt man forsøger.”

Det var første gang, jeg nogensinde havde hørt Martha sige så meget på én gang. Det samme gjaldt for de andre, hvis man kunne gå ud fra deres overraskede blikke. Allergi over for romantik var hendes varemærke. Hvis man spurgte hende, hvem hun var lun på, stirrede hun bare på én, som om man havde tre hoveder. ”Hvorfor skulle jeg spille *tiden* – en yderst kostbar og konstant svindende ressource – på forbigående udsving af adrenalin, dopamin og serotonin?” Når hun så kærestepar holde i hånden på gangen, gik hun altid i en komisk stor bue udenom.

”I fald det smitter,” sagde hun. Og det var ikke for sjov.

Samtalen slentrede videre, mens regnen piskede mod ruden.

På et tidspunkt begyndte Kip at kalde mig Søster Bi igen, hvilket fik Cannon til at udbryde, at jeg var den eneste person på skolen, som ingen, hverken lærere eller elever, forældre, pedeller eller *myrer*, kunne sige et grimt ord om.

”Og din venlighed er ikke engang irriterende,” sagde Cannon.

”Kan I huske i biologi?” spurgte Kip og smilede smørret. ”Hvordan Bi ikke nævnte med ét ord for mr. Jetty, at Chad Burman lige havde kastet hele sin frokost op ned ad nakken på hende? Hun sad bare heroisk og svarede på hans spørgsmål om osmose og undskyldte derefter sig selv.”

”Og udflugten til Washington D.C., da mr. Miller var nødt til at tage hjem til sin gravide kone, og mrs. Guild bare bad *Bi* om at holde øje med os i stedet for at ringe efter en anden lærer.”

De kaglede af latter.

”Det var ikke noget særligt,” sagde jeg.

Under hele denne samtale forblev Whitley sigende tavs. Hun stirrede bare ned i gulvet med et selvtilfredst udtryk i ansigtet, som om hun var uenig, som om hun havde lyst til at grine.

Hvornår kommer den? spekulerede jeg med en gysen.
Samtalen om Jim.

Den fraværende leder. Det sjette medlem. Den dræbte.

Var de ikke ved at dø efter at snakke om ham? Jim, hvis skygge strakte sig lang og mørk bag ham. Han var lige så fascinerende død, som han havde været i levende live. Poeten Jim. Prinsen Jim.

Selvfølgerlig tænkte de på ham. Hvordan kunne de undgå det?

Alligevel virkede det, som om han var det låste skur med

de beskidte vinduer på den forladte grund, som ingen turde nærme sig og da slet ikke titte ind i.

Kort efter gik jeg kold. Da jeg vågnede igen og skrællede kinden af sofapuden, sov Whitley og Cannon under et tæppe foran kaminen. Kip snorkede på den lille topersoners sofa. Kun Martha var vågen. Hun lod til at være blevet ædru og sad i en lænestol i den anden ende af stuen og læste med hagen hvilende i hånden.

”Hey,” kvækkede jeg og gned mine øjne. ”Hvad er klokken?”

”Kvart over fire.”

Der var stadig mørkt udenfor, og det regnede stadig.

”Jeg kan ikke sove,” sagde Martha med et blegt smil. ”Det er ham den gamle mand. Det føles, som om han stadig er derude.”

Hendes bemærkning fik mig til at kigge ud ad vinduerne og gyse.

Whitley havde tændt samtlige lys, og jeg kunne se den enorme, afknækkede gren, haven, swimmingpoolen og den flisebelagte sti, som førte ned til vandet.

”Jeg er sikker på, at det er okay,” hviskede jeg.

Vi snakkede videre, men med tiden blev stilheden mellem vores ord længere og længere, ligesom afstanden mellem en sidste række af bittesmå øer, inden man når det åbne hav.

Martha og jeg havde aldrig stået hinanden nær, selvom vi i princippet burde. Som de eneste elever på Darrow, hvis skolegang blev betalt af stipendier, var vi som to nervøse, herreløse gadekryds, der blev smidt ind i en kennel fuld af dyre racehunde.

Hun havde fået et fysikstipendium, som var oprettet af en tidligere elev, et geni, der havde arbejdet på Gudepartiklen.

Hun var den første vinder i 28 år. Hun havde haft det højeste gennemsnit i vores afgangsklasse og gik nu på MIT, hvor hun studerede matematik og teknologi med alt betalt.

Hun var vokset op i det sydlige Philadelphia med en alenefar, og hendes familie var endnu fattigere end min. Jeg havde aldrig mødt hendes far, men Cannon havde engang fortalt, at han ejede en benzintank og gik under øgenavnet Henry Håndører. Jim havde fortalt mig, at Martha havde en meget ældre søster, som var død af en overdosis, og at den død var grunden til, at Marthas mor skred. Men Martha nævnte aldrig nogen søster, og al snak om hendes mor havde forbindelse til en enkelt tur til Alaska, da hun var 10 år gammel.

Jeg havde tilbragt timevis i hendes selskab, og alligevel anede jeg ikke, hvem eller hvad Martha nogensinde havde elsket ud over den her mærkelige undergrundsfantasyroman, som hed *Svinget*. Bogen var årsagen til, at hun havde tapetseret sit elevværelse med mystiske plakater af damptog og ledte med lys og lygte på forskellige onlineforummer efter andre megafans, kendt som *svingere*. Hun klædte sig endda ud – med høj hat og briller eller grå dommerparyk og overraskende mangel på flovhed – for at fejre karakterernes fødselsdage. Hun havde altid en udgave af bogen i bunden af sin rygsæk og halede moppedrengen på godt og vel 1.000 slidte sider frem – dårligt printet og bundet sammen med flosset sejlgarn – før hver time og læste i den, tilsyneladende for at undgå at snakke med nogen.

I hjertet var hun Jims ven. De havde mødt hinanden som små på en lejrskole for særligt indbudte vidunderbørn. Den fandt sted i en herskabsvilla fra det 19. århundrede et sted i staten New York og blev kaldt for Da Vincis Døtre og Sønner.

Jim var der, fordi han havde komponeret en hel musical om Napoleon, som var blevet opført på hans privatskole på Manhattan og havde fået omtale i *New York Magazine*. Martha var der, fordi hun havde bygget en funktionsdygtig flyvemaskine i garagen.

Det var Jim, som opfordrede Martha til at søge ind på Darrow, og Jim, som sørgede for, at hun var sammen med os. Gennem årene var hun blevet en integreret del af vores gruppe og forsynede samtlige situationer med et udtryksløst ansigt eller en mærkelig reference til et kapitel i *Svinget*, som ingen forstod. Og alligevel havde jeg altid på fornemmelsen, at Jim havde været hendes sande forkæmper, og at Cannon, Whitley og Kip bare accepterede hende på samme måde, som man lærer at leve med for eksempel astma eller en ægtefælles elskede kat. Han holdt aldrig op med at insistere på, at hun var fantastisk, og at vi en dag, når vi var gamle og grå, ville se tilbage og vantro tænke: *Jeg var venner med Martha Ziegler*.

”Hvilket vil være det samme som at sige, at man har været venner med Stephen Hawking. Det er så betydningsfuld, hun bliver.”

De to havde en slags internt sprog og grinede ad ting, som kun de fandt morsomme, med armene slynget om hinandens skuldre som gamle striktrøjer. Det gjorde mig som sådan ikke jaloux, men det fik mig dog til at bemærke noget, som Martha gjorde – lange blikke, mærkelige bemærkninger – hvilket fik mine alarmklokker til at ringe og understøttede min tilbagevendende mistanke om, at hun havde en stor hemmelighed: Hun var forelsket i Jim. Det var derfor, hun ikke rigtig brød sig om mig.

Jeg kunne kun formode, at hun havde været knust over

hans død. Efterfølgende, i de omkring 10 dage indtil sommerferien, havde hun været mut og fåmælt, og hun stormede ud af kirken foran hele skolen som en skræmt flagermus. Hun var oprevet. Jeg kunne svagt huske, at hun havde forladt skolen pludseligt, dagen før mig, uden at sige farvel. Whitley, som altid bed mærke i de pinligheder, som folk forsøgte at skjule, kunne ikke lade være med at kommentere det. ”Der er noget med Martha.”

Nu var hun her og stirrede på mig med det skarpe telelinseblik, som jeg altid havde fundet foruroligende. Hvad end Jims død havde fået hende til at føle, hvad end den havde rodet op i, så var det skjult nu. Som en flok blåhvaler, der svømmede af sted så langt under havoverfladen, at det var umuligt at se dem oppefra.

Det gik op for mig, at hun havde stillet et spørgsmål.

”Hvad?”

”Jeg spekulerede bare på, om du stadig laver de der drømmesoundtracks.”

Hun refererede til min hobby med at lave albummer til film, jeg havde opdigtet. Det var bare noget, jeg gjorde. Jeg vidste ikke hvorfor. Som barn havde jeg altid været frygtelig genert og rædselsslagen for at sige noget i timerne, så mine lærere troede ofte, at jeg stammede eller havde problemer med hørelsen. Jeg begyndte at fremstille små lommebøger med sangtekster og tegninger fra film, som jeg ville ønske eksisterede. Som soundtracket til en teenagevampyrfilm, som hed *Blodakademiet*. Og *Dove Nova*, en biografi om en svensk teenagepopstjerne, som forsvandt i den blå luft, og hvis forsvinden aldrig blev opklaret. Der var intet formål med disse albummer. Jeg kunne ikke engang forklare, hvorfor jeg lavede dem, bortset fra at jeg godt kunne lide

at forestille mig, at de stammede fra en anden verden, der eksisterede parallelt med denne. En verden, hvori jeg ikke var genert, og hvor usagte ord ikke samlede sig i min mund som marmorkugler, og hvor jeg var modig. De var mine hvad-hvis'er, mit *glasmenageri*, som Jim sagde.

En aften på første år, under en snestorm, befandt hele skolen sig i auditoriet til vinterfest, da strømmen gik. Jeg havde ved et uheld fået revet en flænge i min kjole, så jeg forlod Jim og løb tilbage til mit elevværelse for at skifte. Til min overraskelse fandt jeg Martha i mørket i fællesrummet, hvor hun sad og læste *Stolthed og fordom* i lyset fra en lommelygte. Hun var så opslugt, at hun ikke havde bemærket, at et af vinduerne stod vidt åbent, og sneen lå i et flere centimeter tykt lag på gulvet. Det endte med, at vi hang ud i to timer, bare os to. Det var den eneste gang, vi gjorde det. Af en eller anden grund, formentlig i håbet om at forholdet mellem os ville blive mindre akavet, havde jeg vist Martha min samling af drømmealbummer. Lige siden da havde hun altid spurgt til dem, når vi var alene, som om de var et emne, hun altid kunne falde tilbage på for at få mig til at snakke. Det var en lille smule nedslående.

”Nej,” sagde jeg og gable. ”Ikke rigtig. Jeg tror, jeg går ovenpå og finder en seng.”

Hun nikkede med et alvorligt udtryk i ansigtet. ”Sov godt, Beatrice.”

Martha vendte tilbage til sin bog, og jeg traskede op ad trappen og ind i mit yndlingsgæsteværelse for enden af gangen. Jeg trak dynen tilbage og lod mig falde ned i sengen.

Enhver anden nat ville jeg være blevet holdt vågen af minderne i det rum. Jeg lå krøllet sammen under den tunge dyne som altid. Det eneste, der manglede, var Jim, som

lå ved siden af mig og komponerede sange i lyset fra sin mobiltelefon.

Jeg satte alarmen på telefonen til klokken seks og lukkede øjnene. Jeg ville snige mig ud, før nogen af dem vågnede.

Og det ville, på godt og ondt, være afslutningen på mit sidste kapitel på Wincroft.